Madeleine Eliot

Balada moře a oblohy

DUET ŠEPTAJÍCÍHO MOŘE

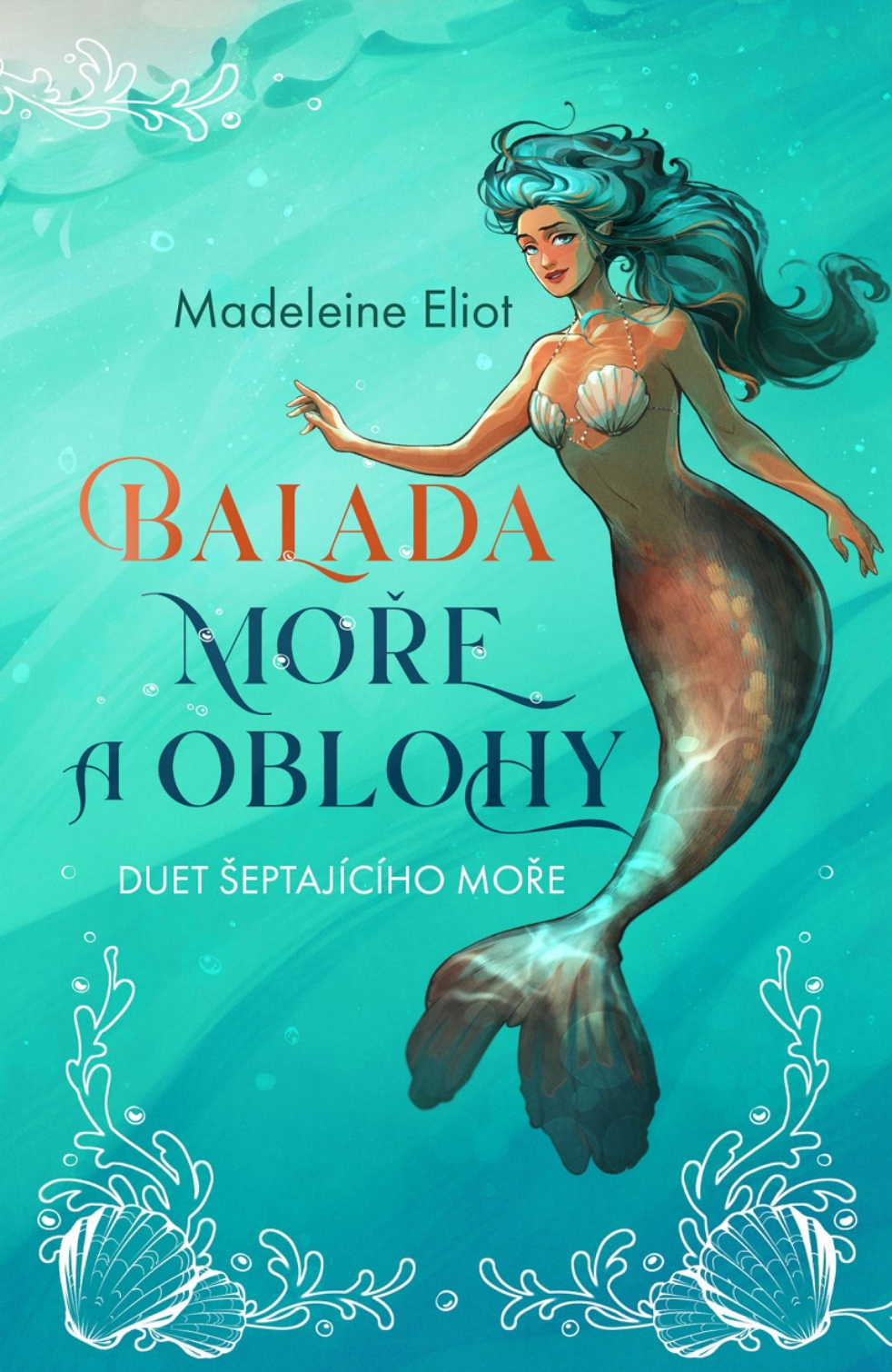

Balada moře a oblohy

KNIHY MADELEINE ELIOT
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Čarodějka a král

Hon na krále démonů
Soumrak kletby démonů
Koruna vládce démonů

Připravujeme

Pouto pána démonů

Duet Šeptajícího moře

Balada moře a oblohy

Připravujeme

Píseň dechu a kostí

Madeleine Eliot

Balada moře a oblohy

Přeložila Nicolle Knapová

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Madeleine Eliot, 2023
Translation © Nicolle Knapová, 2026
Cover Illustration & Map © Linda Bulíčková | Noeran, 2026
Cover Art © Ondřej Mikulecký, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-067-6 (pdf)

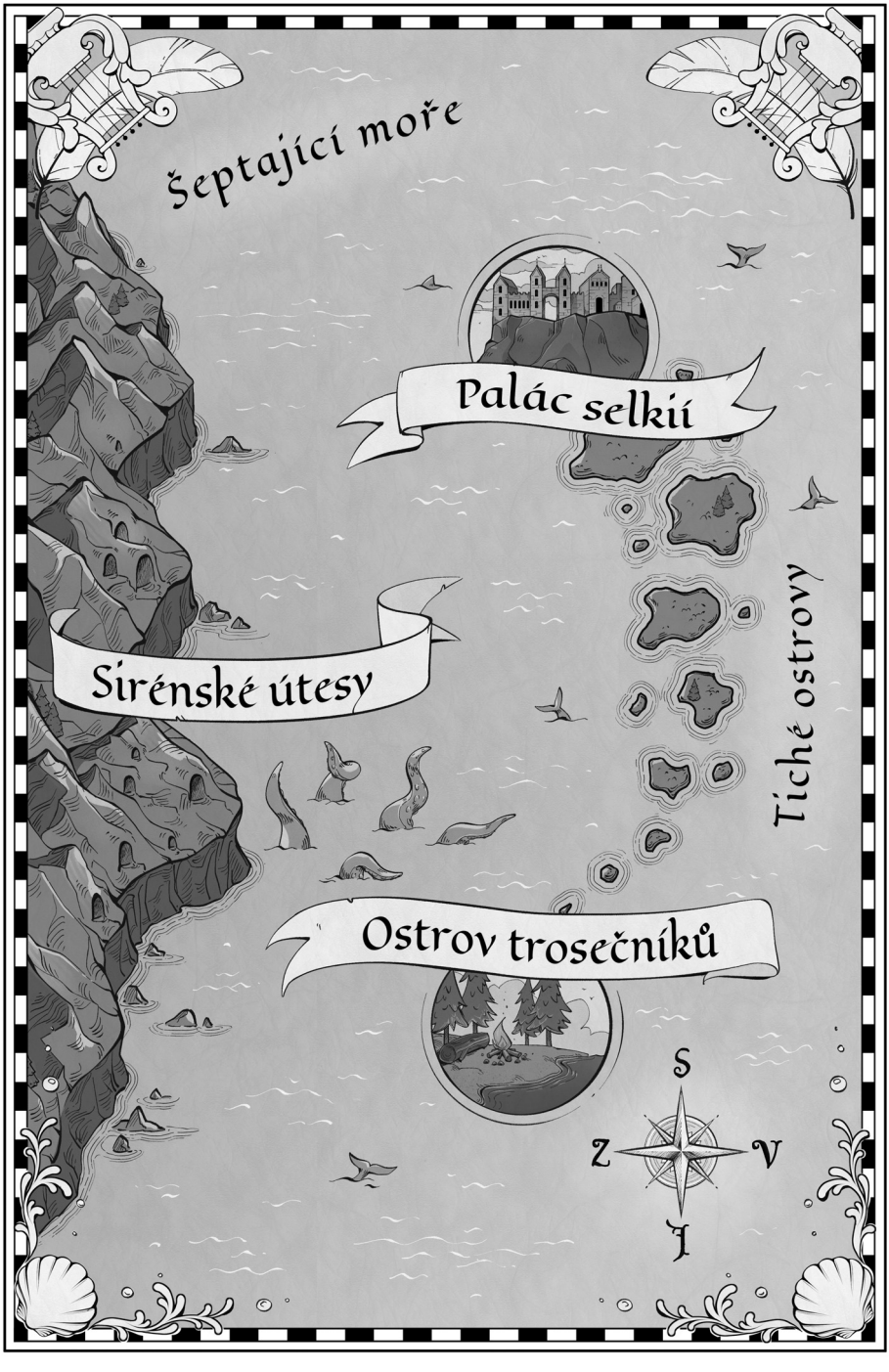
Šeptající moře
Palác selkií
Sirénské útesy
Tiché ostrovy
Ostrov trosečníků
S
Z
V
J

Balada moře a oblohy

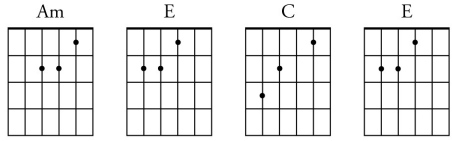

Am E
Na břehu a navždy,
C E
moře a nebe se objímá.
F Am
Příběh, jenž tkáme, o osudové lásce,
C E
o kráse přírody.
Am E
Setkání, zakázaná láska,
F Am
vzpomínka tklivá.
F Am
Nevyřčená tajemství, poklad skrytý
E Am
– balada moře a oblohy.

Am E
Zpívej o moři a obloze, lásko,
C E
příběh jak ukolébavka zní.
F Am
Legenda stará, touha tak smělá
E Am
– balada moře a oblohy

Lindsey, tvůrkyni světů
a znalkyni lásky, jež vzplane až po čase.

Caspian je pro tebe.

A všem mým astmatickým princeznám,
protože víme, že bychom nikdy nemohly být hrdinkami
romantické fantasy bez svého albuterolu.

Marina je pro vás.

1. KAPITOLA

Marina

„Marino!“ zasyčela Sereia a zkřížila ruce na prsou, aby se ochránila před studeným větrem. „Tohle je jeden z tvých nejhorších nápadů! Co tím chceš dokázat?“

Obrátila jsem na kamarádku oči v sloup, stáhla ze sebe tulení plášť a zachvěla se. Podzimní vítr představoval spíš vichřici než vánek. Moře kolem ostrova bylo rozbouřené a neklidné, černou vodu tu a tam trhaly ostré skály, které byly v ubývajícím světle těžko viditelné. Budu si muset dávat pozor, abych na nějakou z nich nenarazila.

„Chci to prostě vidět na vlastní oči,“ odsekla jsem, aniž bych se nechala rozhodit Sereiiným káráním.

Moje dvorní dáma vypadala mnohem víc jako princezna než já. Obě jsme měly stejně snědou pleť, i když moje byla poseta bledými pihami. Její vlasy ale představovaly záplavu hebkých, lesklých stříbrných pramenů, vždycky dokonale učesaných a sepnutých.

Ty moje byly jen věčně neuspořádanou hřívou modrozelených vln, bez šance na zkrocení, ať se Sereia snažila, jak chtěla. Ona byla vzorná a skromná, přesně taková, jakou by každá selkie měla být.

Já taková nebyla.

„To není pravda," zamračila se a přimhouřila oči. „Včera jsi Vitulovi a jeho mužům řekla, že jen blázen by se šel v tuhle roční dobu v noci koupat. O co tady doopravdy jde?"

„Moře chraň, to je ale zima," sykla jsem, když jsem se ponořila do ledové vody. V okamžiku, kdy mě obklopila slaná tůň, se mi nohy spojily a přetvořily v tulení ocas. Prsty se mi propletly jemnou blánou, připravené pročísnout vlny. Zachvěla jsem se. „A taky jsem měla pocit, že by Vitulus potřeboval trochu zkrotit. Je moc přísný a nafoukaný."

„A pohledný," dodala Sereia potutelně. Spíš jsem si to představila, než viděla. Ten její významný pohyb obočí jsem znala nazpaměť.

Zašklebila jsem se. „Pohlednost nevyváží chybějící osobnost," odsekla jsem a připravila se k ponoru. „Navíc tohle je nejblíž, co se k ní kdy dostanu, abych ji viděla naživo. Nejsi zvědavá?"

Otočila jsem se ke kamarádce, která se krčila na skalách a tvářila se, jako by měla každou chvíli umrznout. „Ne," odsekla dotčeně. „A tvoji rodiče budou zuřit, jestli se to dozví. Prosím, nedělej to."

„Do deseti minut jsem zpátky," ujistila jsem ji a povzbudivě se na ni usmála, zatímco ona si přitáhla šátek těsněji k tělu. „A beru za to plnou odpovědnost."

„To říkáš vždycky," povzdechla si Sereia a zadívala se k měsíci, který se zvedal nad obzor jako sotva viditelný stříbrný srpek. „Měla by sis pospíšit. Za chvíli už neuvidíš vůbec nic."

„Naštěstí mám oči selkie," zazubila jsem se. „Stopni mi to!"

A než jsem stihla znovu zvážit, jak pošetilý tenhle plán vlastně je, ponořila jsem se. Studené vlny mě sevřely do své náruče a mně to připadalo jako návrat domů. Zatímco mě

všichni kolem nutili dodržovat tradice a být opatrná, moře mi šeptalo, ať plavu dál a rychleji, ať následuju své srdce, ne přání rodiny. Bylo tím nejlepším společníkem pro moje malá dobrodružství.

Předchozího večera jsem zaslechla učence, jak o tom objevu mluví s mým otcem. Našli v mořské jeskyni sochu a usoudili, že nestojí za to ji uchovat. Chtěla jsem ji vidět aspoň jednou, než ji moře zničí.

Voda byla temná a ledová, ale dívat se pod hladinou pro mě nikdy nebyl problém. Jako všechny selkie jsem ve vodě viděla dokonale a s plovací blánou mezi prsty a ocasem jsem se mohla pohybovat ve vlnách stejně snadno jako kterýkoliv mořský tvor.

Problémem byly moje plíce.

Většina selkií dokázala zadržet dech alespoň na půl hodiny, někdy i déle. Vitulus mi jednou s kamennou tváří tvrdil, že dokáže zůstat pod hladinou celé dvě hodiny, a já nerada uznala, že je to možné. Byl totiž nejsilnější a nejrychlejší selkie na Tichých ostrovech, a právě proto se stal kapitánem královské gardy.

Jenže s mými plícemi se něco stalo. Když jsem se narodila, nedýchala jsem. Jak mi matka vždycky vyprávěla, trvalo celou minutu, než jsem se poprvé nadechla, a všichni léčitelé tehdy tvrdili, že nepřežiju. Ale když mi ten příběh vyprávěla, *vždycky* dodávala, že jsem její zázrak. Moře ji vyslyšelo, požehnalo jí a dopřálo, aby se její dcera nadechla, rostla a žila.

Moje plíce však už nikdy nebyly úplně zdravé. Když mám dobrý den, dokážu zadržet dech sotva na pět minut, než se musím vynořit, což mi znemožňuje plavat do hlubokého oceánu nebo snadno překonávat vzdálenosti mezi jednotlivými ostrovy. V horších časech, hlavně v chladnějších měsících,

se mi těžko dýchá i na souši. Stačí, abych šla příliš rychle nebo daleko, a moje plíce se vzbouří. Stáhnou se, donutí mě sípat a panikařit, zatímco zoufale lapám po dechu.

Tyhle záchvaty byly nevypočitatelné a čím dál častější. Léčitelé zkusili všechno, kromě toho, že by mě odvezli na pevninu. Modlili se k mořím, zkoumali mě a po celých pětadvacet let prorokovali, že každý další rok bude mým posledním.

A přece jsem tu byla, *většinou* v pořádku, pokud jsem byla opatrná.

Což jsem, přirozeně, nikdy nebyla. Byla jsem zvědavá a nenáviděla jsem, když mi někdo říkal, že něco nesmím dělat kvůli vlastní bezpečnosti. Ať si má matka dělala starosti a otec zuřil nad každým mým prohřeškem, moje troufalost nikdy nepramenila z toho, že jsem princezna, nebo z pocitu výjimečnosti či z potřeby něco dokazovat.

Vědomí, že se ve vlastním těle nikdy nebudu cítit úplně bezpečně, mě nutilo k troše lehkomyslnosti. Času jsem měla málo a dobré dny byly čím dál vzácnější, takže jsem se je snažila využít naplno.

Dnešek patřil naštěstí mezi ty dobré dny, nebo byl alespoň tak dobrý, jak to moje plíce dovolily. Pokud měli učenci pravdu, mohla jsem k mořské jeskyni doplavat za čtyři minuty. Jeskyně byla téměř pořád pod hladinou, kromě odlivu, kdy se moře stáhlo natolik, že zůstal uvnitř kapsovitý prostor s trochou vzduchu, ideální pro selkie s mizernými plícemi.

Voda byla temná a ledová, zatímco jsem pátrala po značkách, které tu učenci nechali, aby se mohli orientovat. Souostroví bylo domovem tisíců mořských jeskyní, některých úplně schovaných, jiných nenápadně ukrytých. Za pět set let, co moje rodina vládla tomuto pásu ostrovů, prozkoumali

učenci jen hrstku z nich. Dávali přednost zapisování starých textů a uchovávání selkiových nástěnných maleb, než aby katalogizovali artefakty dobytého národa.

Na skále jsem uviděla symboly, které učenci popsali, a plavala jsem hlouběji. Ve studené vodě jsem se chvěla, navzdory teplu, které obklopovalo mou spodní část těla. Podle pověstí kdysi žili mocné selkie, které dokázaly úplně proměnit svou podobu, stát se tuleni, když vstoupily do oceánu, a znovu se vynořit v podobě víl. Nevím, jestli byly ty příběhy pravdivé, ale nevadilo by mi být zabalená v útulné vrstvě tuku, místo toho, abych tu málem umrzla.

S počínající nocí voda potemněla. Po zhruba třech minutách jsem spatřila otvor do mořské jeskyně, o němž mluvili učenci. Vynořit se na hladinu bylo jako spása. Požehnaný, životodárný vzduch mi naplnil plíce a já se až příliš dychtivě nadechla, zatímco jsem plavala k mělčině.

Odliv nebude trvat dlouho a Sereia nakonec ztratí trpělivost a přivede Vitula, který mi pak svým neoblomným způsobem vynadá. Proto jsem se rychle pustila do průzkumu. Ostré kameny mě bodaly do chodidel a já proklínala každý krok a snažila se v té tmě najít ten artefakt.

Byla tam, hned za zatáčkou v jeskyni. Ošlehaná, odřená a oblepená lasturami a mušlemi, které se přichytily na kameni. Zachránit ji by bylo obtížné, pomyslela jsem si, když jsem si prohlížela prasklou a drolící se sochu a přejížděla prsty po rytinách perutí vyrůstajících ze zad mužské postavy.

Siréna. Ještě nikdy jsem žádnou neviděla. Po válce byly z ostrovů vyhnány a žádná se neodvážila napadnout hlavní ostrov. Jejich lodě se ale často objevovaly na obzoru, když na moři hlídkovaly. Ostrovy de facto blokovaly, takže se nedalo vyrazit na pevninu, ale neznala jsem žádnou selkii, která by chtěla bezpečí ostrovů opustit.

Další věc, v níž jsem byla výjimkou.

Občas jsem o nájezdech sirén slyšela. Jejich bojovníci plenili naše menší vesnice a ostrůvky kvůli jídlu, zbraním nebo cennostem. V nejlepším případě šlo o piráty, v tom horším to byli vrazi, a já věděla, že bych je neměla chtít vidět.

Ale ta křídla. Představa, že bych mohla létat vysoko nad světem, bez rizika utonutí nebo toho, že mě plíce ve vodě zradí. Bylo na tom něco nečekaně lákavého. Jenom Sereia věděla, jak moc mě sirény fascinují. Všechny knihy a pohádky, které jsem o nich nebo od nich našla, jsem pečlivě schovávala ve svém pokoji, aby je rodiče nenašli. Podle starých textů uměly ovládat vítr a jejich hlas prý dokázal zlomit mysl. Taková moc byla nebezpečná. Není divu, že s nimi naši předkové vedli válku. Přejela jsem rukou po kamenném křídle a obdivovala, jak se zvedá ze zad té postavy a míří vzhůru. Křídla musela mít na šířku víc, než měla siréna na výšku, a já byla tak uchvácená sochou, že jsem si ani nevšimla, jak se začíná zvedat příliv, dokud mi voda nezačala šplouchat kolem kotníků.

„Sakra," zanadávala jsem a ještě jednou se na sochu podívala. Obdivovala jsem orlí nos a mohutná křídla, načež jsem opatrně vstoupila zpátky do ledové vody. Proměnila jsem se, zhluboka se nadechla a ponořila se, abych se dostala pod vstup do jeskyně. Vyvolala jsem kouzlo a poprosila proudy, ať mi pomohou. Díky magii jsem vodou prolétla jako šíp a zamířila zpět ke břehu.

Sereia bude zuřit. Tedy pokud už pro mě rovnou neposlala stráže.

Když jsem se konečně vynořila, plíce mě bodaly a ke břehu to bylo pořád ještě osm set metrů. Spatřila jsem Sereiu, jak tam stojí v tulením plášti pevně staženém kolem ramen s očima upřenýma na rozbouřenou hladinu.

Nebyla sama.

„Sakra, sakra," zasyčela jsem a znovu se potopila do ledových vln, tentokrát směrem k pobřeží.

Vitulus měl alespoň tu slušnost, že se otočil zády, když jsem se vynořila, abych si mohla vzít vlastní plášť a rychle ho natáhnout přes mokré tělo. Selkie si z nahoty většinou nic nedělají. Nosíme volné pláště a tulení kůži právě proto, aby bylo přeměňování snazší, ale tenhle strnulý kapitán byl v mém případě jaksi puritánský.

„Moře chraň, Marino!" zvolala Sereia a vrhla se mi do náruče, zatímco jsem se třásla zimou. Mokré vlasy se mi nepříjemně lepily na kůži. Proklínala jsem se, že jsem se nepřipravila líp. „Byla jsi pryč tak dlouho, myslela jsem, že ses utopila."

„Na," řekl Vitulus a podal mi vlastní tulení plášť. Měl na sobě svoje typické kožené brnění: krátkou zbroj a kilt, pod nímž se rýsovaly svalnaté snědé nohy, a kožené sandály, které ho chránily před ostrými kameny. Bez pláště mu musela být zima, ale já neměla tolik hrdosti, abych ho odmítla.

Mračil se, obočí měl svraštěné nevolí, zatímco si mě přeměřoval. „Na co jste to, u všech moří, myslela, princezno? Mohla jste se utopit."

„Ale neutopila," odpověděla jsem jemně, bez poděkování si vzala plášť a obula si vlastní sandály.

Sereia se zamračila. Nikdy se jí nelíbilo, jak s Vitulem mluvím. Podle ní bych měla být mírnější a poddajnější. Ale jako obvykle jsem její názor ignorovala.

Vitulus byl jedním z těch mužů, kteří si stejně jako můj otec myslí, že vědí, co je pro mě nejlepší. A nejen pro mě, ale pro každou ženu. Sereia rozhodně nebyla jediná, kdo z něj omdléval, ale mně připadal nafoukaný a nudný a žádná kombinace vytesaných prsních svalů, čelisti a stehen to nemohla vyvážit.

Navíc si zřejmě myslel, že má nárok na odpověď, protože to nenechal jen tak být.

„Budu o tom muset informovat vašeho otce, Marino," řekl hlasem hlubokým jako slavnostní bubny. Kráčel za mnou. Jeho tetování označující klan vykukovalo zpod brnění bez rukávů.

„Princezno," opravila jsem ho chladně, zatímco se k nám Sereia rozběhla. „Nejsme přátelé, kapitáne Vitule."

„Omlouvám se, princezno," odpověděl tónem, v němž zněla potlačená netrpělivost. „Ale ať tak či onak, váš otec se to musí dozvědět."

„Tak mu to řekněte," pokrčila jsem rameny s větší dávkou kuráže, než jsem ve skutečnosti cítila.

Otec mi pravděpodobně zakáže vycházet z pokoje na několik dní. Možná jsem dospělá, ale jsem jeho dědička, musím se tedy řídit jeho pravidly. Dostanu přednášku o zodpovědnosti, opatrnosti a povinnostech a pak mě pošle *rozjímat*.

Jistě, chtěla jsem sloužit svému lidu, plnit svou roli a chápala jsem, proč mě chce otec chránit.

Sirény pro nás představovaly neustálé nebezpečí, a abychom náš národ ubránili, museli jsme být silní a moudří. Jenže otcova představa o povinnosti znamenala především neklást otázky a neodchylovat se od tradice. A já byla očividně dcera své matky.

V mládí byla divoká a bezstarostná. Vyprávěla mi nejrůznější historky o svých dobrodružstvích a výpravách. Všechny skončily v okamžiku, kdy si vzala mého otce a stala se královnou selkií. Mé traumatizující narození v ní poslední zbytky divokosti udusilo. Stala se opatrnou a úzkostlivou. Ničím nepřipomínala dívku z vlastních příběhů. Jak jsem rostla, její vyprávění se postupně měnila. Už nešlo o dobrodružství, ale o čest, povinnost a opatrnost.

„Princezno," napomenul mě zezadu Vitulus. „Jsou tu jistá očekávání. Nemůžete si jen tak bez doprovodu odběhnout na průzkum."

„Mým doprovodem byla Sereia," opáčila jsem a ohlédla se na svou přítelkyni, která se omluvně zašklebila, protože v mém hlase zaznamenala podrážděnost. Měla jsem ji ráda. Nemohla za to, že mě rozmazlovala. Byla to její práce: chránit mě a sloužit mi. Bylo výhodné, že jsme zároveň kamarádky od dětství. Přála jsem si ale, aby se její představa ochrany trochu blížila té mojí.

„Pokud o mě máte skutečně obavy, kapitáne, měl byste mě naučit se bránit."

„Ženy by neměly nosit zbraně," odpověděl Vitulus a zněl, jako by ho ta představa skutečně zarazila. „Promluvím s vaším otcem o tom, že by vám měl přidělit stálou stráž, pokud se cítíte ohrožená."

Povzdechla jsem si a v duchu se modlila k mořím o trpělivost. Ve všech zakázaných knihách byly ilustrace i popisy okřídlených bojovníků – mužů i žen – a ty ve mně kdysi zažehly zvědavost. Chtěla jsem být válečnice. Jako ty ženy v knihách. Možná by pak moje plíce nebyly takovou slabinou. Můj otec se té představě nahlas smál.

„Jsi princezna, Marino," pravil tehdy, hlas se mu chvěl pobavením a černý plnovous se při smíchu zatřásl. „Není vhodné, abys bojovala, a ani to není potřeba. Tvým úkolem je být matkou svého lidu a budoucích dědiců tohoto trůnu."

„Nepotřebuju stálou stráž," řekla jsem Vitulovi, dech se mi zrychloval, jak jsme šplhali po pěti stech kamenných schodech, které vedly od moře u úpatí útesu až k rodinnému sídlu na vrcholu.

„Nechceš si na chvíli odpočinout?" zeptala se tiše Sereia a jemně mi položila ruku na paži.

„Jsem v pořádku," odsekla jsem, zatímco jsem se snažila skrýt, jak moc mě ten výstup vyčerpává. Ještě mi tak scházelo, aby Vitulus rozhodl, že mě musí nést.

Další výhodou křídel by nejspíš byla právě ta lehkost, s jakou by se dalo po ostrovech pohybovat. Mnoho domů bylo postaveno přímo ve skalách nebo vysoko na svazích Tichých ostrovů, rozlehlého souostroví, které tvořilo pět velkých obydlených ostrovů a několik menších, neobývaných. Na těch menších údajně žila monstra, ale já žádná na vlastní oči neviděla. Znala jsem je jen ze zakázaných knih.

Na jihu souostroví vanuly silnější větry a tamní ostrůvky byly příliš malé pro trvalé osídlení. Občas tam přes léto tábořili lovci, ale s příchodem zimy se všichni vraceli zpět na severní ostrovy. Sídlo, kterému jsem říkala pevnost, stálo na největším a nejsevernějším ostrově. Ten byl zároveň nejpohostinější, i když přinejmenším polovinu roku stejně nelítostně studený. Schody tvořily hlavní cestu, kterou se dalo dostat kamkoliv, ale sirény, jež tu kdysi žily, se pravděpodobně dostávaly domů za pomoci křídel.

Často jsem si v hloubi duše pokládala jednu otázku: proč se lidé, kteří neumí létat, tolik snaží udržet vládu nad ostrovy, jež jako by byly navržené právě pro létající bytosti? Selkie a sirény vládly těmto ostrovům kdysi společně. Ale po Velké zradě se naše národy rozdělily.

Sirény byly vyhnány a selkie si nárokovaly zemi pro sebe.

„Tato země nám byla darována samotným mořem," říkávali mi učitelé, když jsem ještě byla malá a nevěděla, že takové otázky se nemají pokládat. „Velká zrada uvrhla naše nepřátele do věčného putování po jeho vlnách, bez naděje na bezpečný přístav."

Když jsme konečně došli nahoru, moje plíce skoro hořely. Sereia zůstávala po mém boku připravená mě podepřít,

kdyby bylo třeba. Vitulus měl kamenný výraz, v němž se mísil nesouhlas a znepokojení.

„Půjdu do svých komnat," oznámila jsem a snažila se zamaskovat sípání, které mě mohlo prozradit. „Sereio, mohla bys zajít do kuchyně a poprosit o čaj?"

„Samozřejmě," přikývla a zamračila se. Věděla, že čaj je kód pro jeden z mých záchvatů – horký nápoj mi pomáhal dostat tělo zpět pod kontrolu. Vitulovi ale nic neprozradila a odešla předat vzkaz. Kapitán mě doprovodil až ke dveřím mých pokojů, dusal za mnou chodbami pevnosti, jako by se bál, že mu znovu uteču.

„Jste příliš nerozvážná, Marino," prohlásil, když jsme došli k dřevěným dveřím. „Jste pro budoucnost těchto ostrovů příliš důležitá na to, abyste plavala daleko jen kvůli nějaké zajímavosti."

„A *vy* jste to snad nikdy neudělal?" opáčila jsem hlasem s podivnou směsí studu a vzdoru. Nelíbilo se mi, že mě peskuje jako dítě.

„Nejsem dědicem trůnu. A netrápí mě nemoc," odpověděl tišeji, aby nás nikdo neslyšel.

„Nejsem slabá," vyhrkla jsem, ačkoliv příliš zadýchaně na to, aby to znělo přesvědčivě. „Dobrou noc, kapitáne."

Jakmile se za mnou zavřely dveře, ztěžka jsem zalapala po dechu, zavřela oči a představila si moře. Slyšela jsem ho, jak naráží do útesů přímo pod mými okny.

Nadechni se. Vydechni. Opakovala jsem si ta slova v duchu, zatímco mi v hlavě narážely vlny tam a zpět, tam a zpět. Představa. Čaj. Odpočinek. To jediné pomáhalo, když se dostavil záchvat. V duchu jsem si vynadala do hlupaček.

Ať už jsem Vitulovi říkala cokoliv, *byla* jsem slabší než ostatní selkie. A měla jsem mnohem víc co dokazovat.

A mnohem víc co ztratit.

2. KAPITOLA

Marina

„A neopustíš tenhle palác bez doprovodu!“ zahřměl otec, až jsem sebou při snídani trhla. „A tím myslím ozbrojeného! Sereia se nepočítá.“

Už jsem chtěla poznamenat, že tomuhle lze sotva říkat *palác*, když většinu tvoří oprýskaný kámen a dveře z pokrouceného, stářím popraskaného dřeva, ale plíce jsem měla stažené a mluvit by mě stálo příliš mnoho úsilí.

Zachvěla jsem se. Síní se nesl podzimní průvan, který sem proudil otevřenými okny. Další připomínka toho, že tahle stavba kdysi bývala sídlem sirén. Nad větrem totiž vládly právě ony, ne selkie. A já se znovu ptala sama sebe, proč se můj otec, jeho otec i děd rozhodli usadit zrovna v *téhle* pevnosti, místo aby si postavili něco, co by odpovídalo našim potřebám.

„Drahý,“ řekla má matka a jemně mu položila ruku na paži, aby ho uklidnila. Pleť měla o něco světlejší než já nebo otec, naše pokožka vypadala medově snědá. Jako by z ní stáří a starosti vymývaly barvu. Její vlasy, modré jako půlnoční oceán, byly mnohem tmavší než moje. Nikdo přesně netušil, odkud se vzaly moje tyrkysové vlny.

Otec se s něžným pohledem otočil na matku. Když se zadíval na svou družku, modré oči se mu zaleskly. Odolala

jsem pokušení protočit panenky. Jejich láska byla přesně taková, kvůli které by většina žen vraždila a již jen málokdo měl to štěstí najít.

„Možná bys měl Marině vysvětlit, *proč* jsi tak rozzlobený," pokračovala matka a vrhla na mě pohled, který jasně říkal, ať do toho nezasahuju, pokud si chci uchovat aspoň špetku svobody. Soustředila jsem se na dech a zakousla se do topinky, zatímco si moji rodiče beze slov vyměňovali myšlenky. Čaj mi trochu uvolnil plíce, máta pomohla od napětí, ale pořád jsem se necítila úplně dobře.

„Marino," oslovil mě otec. Bylo vidět, že se snaží zmírnit tón. Moc mu to ale nešlo. Odkašlal si a pokusil se nasadit milý výraz. „V noci došlo na severním pobřeží k útoku."

„Cože?" vydechla jsem a upustila toast. „Na severu *tohoto* ostrova?"

Otec s vážným výrazem přikývl a matka pevně semkla rty. „Došlo k nájezdu sirén," pokračoval. „Nejspíš hledaly zbraně a zásoby potravin."

„Přišel někdo o život?" zeptala jsem se, zatímco mi hlavou vířilo všechno, co jsem si kdy tajně zjistila o sirénách. Nebylo toho moc a většina informací byla zastaralá nebo zakázaná.

Nikdo nezjistil, kde si sirény po svém vyhnanství vybudovaly pevnost, ale můj otec měl podezření, že šlo o nějakou nehostinnou oblast, v níž byli lidé dál trestáni za svou zradu. Když podnikali výpady na naše pobřeží, většinou to bylo kvůli zásobám, které sami nemohli vypěstovat nebo vyměnit.

„Ne," zavrtěl hlavou a prohlížel si mě přes sepnuté prsty. „Ale zastihli nás nepřipravené. Zlikvidovali hlídky a dostali se kilometr a půl do vnitrozemí, než se nám je podařilo vytlačit."

„Kilometr a půl," zopakovala jsem a zamračila se. „To je pro ně hodně?"

Znovu přikývl a těžce si povzdechl. „Král sirén je starý a mazaný, Marino. Může tě jediným slovem začarovat a donutit udělat cokoliv, co bude chtít. Nezastaví se před ničím, aby ostrovy získal zpět nebo nás na nich vyhladověl. Už pět set let se jim bráníme. Ale jen tak tak. Představ si, co by po mně mohl požadovat, kdyby tě zajal."

Zbledla jsem. Matčina tvář rovněž ztratila barvu, když mě vzala za ruku. „A proto nesmíš opouštět palác bez doprovodu, Marino," řekla tiše. „Jsi příliš drahocenná. Co kdyby tě unesli? Nebo kdyby tě zradily plíce? Kdyby tě sirény dostaly, tvůj otec by byl nucen vzdát se *všeho*, jen aby tě získal zpět."

„A opravdu bych to udělal," ujistil mě otec a zahleděl se na mě pohledem, jakým se díval na nemocné dítě, které mu usínalo v náručí, zatímco se s matkou báli, že přestanu dýchat.

„Moře mi buď svědkem, Marino. Kdyby tě unesli, vzdal bych se všeho. A právě proto," dodal, zatímco se v jeho očích mihlo to známé královské odhodlání, „tě musím chránit já. Protože ty to očividně neuděláš."

„To jsem nevěděla," namítla jsem. Znovu se ve mně svářely vina a vzdor.

„Protože tě chci chránit před krutou pravdou, Marino," povzdechl si otec. „Ale očividně si to už nemůžu dovolit."

„Kdybys mi dovolil naučit se bránit," začala jsem a zmlkla, protože jsem viděla, jak se mu oči rozšířily nevěřícným vztekem.

„To není vhodné, Marino," pokárala mě matka a v očích se jí mihlo zklamání. „Tvoje role budoucí královny nezahrnuje boj a zbraně. Chránit tě bude tvůj druh. A tvoje stráž. Tvoje plíce by navíc trénink nezvládly."

Zamračila jsem se a potlačila nutkání říct, že to není pravda. Že to zvládnu.

„A ty," dodal otec přísně, „se začneš chovat rozumně. Už žádné výpravy bez doprovodu. Odteď už nikdy."

Zatnula jsem zuby a pocítila směs vzteku, ponížení a viny. Věděla jsem, co se ode mě očekává. Znala jsem svou povinnost. Ale nemyslela jsem si, že je až takový hřích chtít *víc*.

Moje rozbouřené emoce mi dál svíraly hruď, dech se zhoršoval a já v duchu proklela svoje plíce. Dnes zjevně *neměly* nejlepší den.

„A tím se dostáváme k další věci," pronesl otec a pohlédl na matku, která nepatrně přikývla.

Srdce jsem měla až v žaludku. Co mi *ještě* chtějí oznámit, že při tom vypadají tak vážně?

„Je to radostná zpráva," řekla matka s úsměvem, který působil lehce nuceně, a jemně mě pohladila po ruce.

„Jaká zpráva?" zeptala jsem se opatrně a pohlédla z jednoho rodiče na druhého.

„Po konzultaci s mými rádci," pronesl otec, „a s jednotlivými vůdci klanů jsme rozhodli o tvém nastávajícím."

„Marino," ozvala se matka tiše, v hlase jsem slyšela prosbu i varování. „Víš přece, že takhle to mezi našimi lidmi chodí. Obzvlášť u vládnoucích rodin."

„Já…," zarazila jsem se, zhluboka se nadechla a pokusila se potlačit vlnu paniky, která mi začínala překrývat zdravý rozum. „Já vím, matko. Jen jsem doufala, že v tom budu mít alespoň nějaké slovo. Ty ses mohla do otce zamilovat dřív, než jste byli zasnoubeni."

Matka sice pocházela z urozené rodiny, ale jako dívka měla mnohem víc svobody než já. S otcem se znala dávno předtím, než jejich rodiny svazek dohodly.

„Ano…," uznala matka váhavě. „Ale byla jsem mladší než ty, drahá. Je snad…," na chvíli se odmlčela a pohlédla na otce, „je tu snad někdo, na koho si myslíš? O kom nevíme?"

Zrudla jsem. Tohle *nebyl* rozhovor, který bych chtěla vést s matkou a už vůbec ne s otcem.

Pár románků jsem měla. Spíš takové vzdorovité epizody, než že by šlo o skutečnou touhu. A žádný z těch vztahů nebyl vážný. Už jen představa, že bych musela schovávat lásku před strážemi a služebnictvem, mi připadala vyčerpávající.

„Ne," odpověděla jsem a cítila, jak se mi horko rozlévá do tváří.

Otec si odkašlal a tentokrát vypadal o něco rozpačitěji než obvykle. „Myslím, že budeš spokojená. On… ehm…," odmlčel se a pohledem hledal oporu u matky. Ta pozvedla obočí a nad jeho rozpačitostí jí pobavením zacukaly koutky. Otec si znovu odkašlal. „Je velmi pohledný. A není ti cizí. Je to vhodné spojení."

Můj mozek ještě ani nestihl zareagovat na otcovu zmínku o pohlednosti a už se mi žaludek sevřel. Hrůza se mi rozlila tělem ve chvíli, kdy mi došlo, že vybrali právě toho, koho bych si sama zvolila až jako posledního.

„Přál jste si mě vidět, pane?" zazněl od dveří do jídelny hlas kapitána Vitula.

Ne. Ne, ne, ne.

„Kapitáne," zvolal otec a pokynul mu. Ke své hrůze jsem viděla, jak ukazuje na prázdné místo vedle mě. „Pojďte, posaďte se. Právě jsme Marině sdělovali tu šťastnou novinu."

„Opravdu," řekl Vitulus a věnoval mi dlouhý, zkoumavý pohled. „Je mi ctí, že mě pro vás vybrali, princezno."

„Určitě jí můžete říkat Marino, kapitáne," usmála se matka vlídně a kývla na mě tak okatě, až jsem téměř protočila panenky. Pokud čekala, že mu poděkuju za tuhle ušlechtilou

oběť, bude zklamaná. „Vitulus se to dozvěděl dnes ráno, drahá," dodala jako vysvětlení.

„Já…," znovu jsem se pokusila nadechnout a najít slova. Chtěla jsem protestovat. Říct, že to nechci. Že nechci jeho. Že chci čas na to najít někoho, koho budu mít ráda.

Plíce se mi stáhly, srdce se rozbušilo a slova mi uvízla v hrdle.

„No tak, Marino," řekl otec s výrazem, který jasně naznačoval, že očekává zdvořilost. „Kde jsou tvoje způsoby?"

Polkla jsem a pořádně se podívala na Vitula jako na možného druha. Ano, byl pohledný. Měl pevnou čelist, silnou postavu, byl nejzkušenějším bojovníkem na celém souostroví. Jako budoucí král a velitel představoval logickou volbu. Pocházel z vlivného rodu i klanu.

Z každého úhlu pohledu šlo o dokonalý sňatek.

Jenže já ho neměla ráda. Ani jako přítele. Nebyl krutý, ale ani laskavý, vtipný nebo vřelý. Nikdy mě nebral jako sobě rovnou. Věděla jsem přesně, co by ode mě jako od družky očekával. A při představě, že strávím zbytek života uvězněná v téhle kamenné pevnosti, mi ztuhla krev v žilách a pod kůží mi zasyčela panika.

„Marino," řekla matka tiše s obavou ve tváři. „Tvé budoucí štěstí je pro nás důležité. Kapitán Vitulus nás ujistil, že mu na tvém blahu záleží, že je to tak, kapitáne?"

Setkala jsem se s Vitulovým pohledem. Jeho oči byly stejně hnědé jako jeho kůže. Snažila jsem se, opravdu jsem se snažila mu dát šanci.

„Slibuju, že vás budu chránit, Marino," pronesl klidně. „A budu o vás pečovat. Vaše štěstí bude mým a vaše trápení rovněž. Doufám, že si časem vybudujeme přátelství."

Snažila jsem se polknout. Dýchat. Uklidnit to šíleně bušící srdce.

„Marino?“ oslovila mě matka a sevřela mi ruku. „Jsi v pořádku, zlatíčko?“

Zalapala jsem po dechu. Sípot, který mi vyrazil z hrdla, byl hlasitější, než jsem čekala, a matka zpanikařila stejně jako já.

„Dýchej, Marino!“ vykřikla, vyskočila od stolu a přiběhla ke mně, zatímco se mi začalo zatmívat před očima.

„Neree, zavolej léčitele!“ poručila otci s autoritou, jakou obvykle používal on sám vůči svým bojovníkům. „Marino!“

Matně jsem vnímala, jak padám, jak bojuju o dech, jak mě někdo nese. Silné paže, široká hruď, horko proti mému promrzlému tělu a pak už nic.

„Do večera by měla být v pořádku, kapitáne,“ zaslechla jsem matčin hlas. Zněl zastřeně, vzdáleně, jako by mluvila z velké dálky. „Jistě by ji potěšilo, kdybyste ji pak přišel navštívit.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Vitulus. Zasténala jsem. Až příliš živě jsem si vzpomněla, že se máme zasnoubit. Matka si to ale očividně vyložila jako snahu o komunikaci.

„Vrátím se při západu slunce,“ dodal Vitulus a pak jsem zaslechla klapnutí dveří a ucítila, jak se matka usadila na posteli vedle mě.

„Pořád mě děsíš,“ zamumlala, když mi odhrnula vlasy z obličeje. Pootevřela jsem jedno oko. Vypadala unaveně a ustaraně a vtiskla mi do dlaní šálek čaje.

„Jak se ti dýchá?“

„Stísněně,“ zašeptala jsem a snažila se v duchu vybavit vlny: uklidňující představu, která mě vždycky částečně stabilizovala. Čaj voněl po mátě, což jsem měla ráda, a po anýzu, který jsem nesnášela. „Ale je to trochu lepší.“

„Dobře," přikývla matka a počkala, až vdechnu vůni a pak se opatrně napiju. Chuť nebyla nijak slavná, ale pomohla. „A teď, Marino," začala tichým hlasem, takovým, který používala vždy, když šlo o povinnost a čest. Zasténala jsem.

„Moje holčičko," zasmála se a pohladila mě po vlasech, načež mi vzala šálek z rukou. „Vím, že máš svobodného ducha. Jsi divoká jako moře zmítané bouří. Ale máš zodpovědnost. Povinnost, kterou musíš naplnit. Nemůžeš běhat po pobřeží a riskovat své zdraví, obzvlášť ve tvém stavu."

„Já vím, maminko," zachraptěla jsem a znovu se zhluboka nadechla. Plíce pomalu povolovaly a já se opřela o polštáře, zatímco jsem potlačovala slzy frustrace a zklamání. Už mě unavovalo, jak mi pořád někdo říkal, že jsem slabá. Že mám jen povinnosti. Že mi je zakázáno, co chci *já*.

„Je krutý?" zeptala se matka vážně a zadívala se na mě přísně. „Ten kapitán. Ubližuje služkám? Chová se nevhodně? Je hrubý? Protože pokud je skutečně tak nepřijatelný, můžeme najít někoho jiného."

„Ne," povzdechla jsem si, protože jsem věděla, že to nepochopí. „Není to nic z toho. Jen…," semkla jsem rty. „Nemiluju ho. Ani ho neznám. A vím, že to pro tebe a otce není dostatečný důvod, ale jestli mám s někým strávit zbytek života, a pokud mi moře dopřeje dlouhý život, mohou to být i staletí, chci ho mít alespoň *ráda*."

„Když jsem poprvé potkala tvého otce," začala matka s příběhem, který jsem slyšela stokrát, „připadal mi hrozně nudný."

„A pak jsi ho poznala blíž a ukázal ti jinou stránku. Vím," přerušila jsem ji a zamračila se. „Měla jsi štěstí."

„Se štěstím to mělo pramálo společného, Marino," zasmála se a podala mi šálek znovu. Vzala jsem si ho a podívala se na ni přes perleťový okraj. „Pracovali jsme na tom.

Když jsme byli zasnoubení, dali jsme si tu práci, abychom se poznali. Abychom se zamilovali a zamilovaní zůstali. Vášeň přišla až později."

„Pochybuju, že Vitulus je něčeho takového schopen," pronesla jsem suše a vybavila si jeho nehybný obličej. Rozkašlala jsem se a málem vylila horký čaj do postele.

Matka pohotově zachránila šálek a odložila ho vedle na stolek. „Ale ty toho schopná *jsi*, drahá," řekla, jemně mi položila dlaň na tvář a zadívala se na mě s nadějí, jakou mají jen matky plánující pro své dcery dokonalou budoucnost. „Ty ho to můžeš naučit. A on tě zase zklidní. Vyrovná tvé divočejší sklony."

Protočila jsem oči v sloup, než se zvedla a naposledy mě pohladila po tváři. „Víš, jaké o tebe mám obavy, Marino," řekla něžně. „Velice mě uklidní, když budu vědět, že jsi chráněná a v bezpečí."

Povzdechla jsem si a zabořila hlavu zpátky do polštářů. Selkie nemívaly sklony k přílišné romantice. Většina svazků byla domluvená a většina párů v nich našla štěstí. Občas se ale stalo, že se dva opravdu zamilovali, jako by je moře navzájem předurčilo. Tohle jsem vůči Vitulovi necítila. Ale možná jsem mu vlastně nikdy pořádnou šanci nedala.

„Zkusíš to?" zeptala se matka, když přecházela ke dveřím. Přikývla jsem a pokusila se o úsměv. Vyšel z toho spíš bolestný škleb.

„To je moje holka," řekla s úsměvem a odešla.

Sereia vklouzla do pokoje jen chvíli po ní. Hluboce se poklonila, jak jí etiketa velela. Říkala jsem jí snad stokrát, že to dělat nemusí. Ale Sereia měla protokol ráda.

„Jak ti je?" zeptala se, když si sedla na kraj postele.

„Ty už to víš, že jo?" nadhodila jsem a zachytila záblesk v jejích očích, který jasně říkal, že praskne, pokud si o tom hned nepopovídáme.

„Moře chraň," vyhrkla a natočila se ke mně se zkříženýma nohama. „Vitulus! Ze všech možných mužů! I když je *opravdu* pohledný. Myslíš, že se mu líbíš?"

„Pochybuju, že má vůbec někoho rád," rozesmála jsem se, což mě vzápětí rozkašlalo. Ráda bych si lokla čaje, abych uklidnila plíce, ale bylo lepší počkat, až nebudou tak přecitlivělé.

„Matka chce, abych se ho pokusila poznat."

„Když se nad tím zamyslíš, je to rozumná volba," řekla Sereia a zvážněla. „Je silný. Vyrovnaný."

„Moře, ty a moje matka," povzdechla jsem si a položila šálek. „Co to máte s tou posedlostí silou a vyrovnaností?"

Sereia pokrčila rameny. „Každá dívka chce být opečovávaná," pravila věcně, jako by to bylo to jediné, po čem bych měla správně toužit. Kéž by to tak bylo, pomyslela jsem si. Kéž by mi opravdu stačilo jen tohle. Někdy jsem proklínala moře, že mě učinilo divokou a zvědavou, místo klidnou a přizpůsobivou.

Sereia naklonila hlavu a koutky rtů se jí zvedly v drobném úsměvu, jako by slyšela, co se mi honí hlavou. „Líbil by se ti víc, kdyby byl slabý a roztěkaný?"

Znovu jsem si povzdechla. Sereia by byla mnohem lepší princeznou než já. „Vzala by sis ho?" zeptala jsem se tiše, skutečně zvědavá. „Kdyby sis nemohla vybrat?"

„Ano," odpověděla Sereia až příliš rychle.

Zadívala jsem se na ni. Její snědou pleť lehce zalila červeň. „Moře chraň, Sereio! Jestli mezi vámi něco je…"

„Není," zarazila mě a jemně mi položila ruku na rameno. „Vitulus se na mě nikdy nedíval romantickým způsobem. Ale na tebe *ano*. Častokrát."

Zamračila jsem se a snažila si vybavit jediný okamžik, kdy jsem v jeho pohledu zahlédla něco jiného než kritiku. Nic mě nenapadlo.

Sereia vstala, ruměnec jí zmizel z tváří a nahradil ho vřelý úsměv. Beze slov mi podala šálek čaje, ale naprosto jasně mi dala najevo, abych se napila. „Když máš večer odpočívat, stihnu skočit do vesnice pro ty karamelky, co máme rády," navrhla s důvěrným úšklebkem, jako by byl nákup karamelek vrchol rebelie. „Přinesu ti nějaké, ano?"

Povzdechla jsem si. Přála jsem si jít s ní. Ostrovy byly poseté malými rybářskými vesnicemi u pobřeží a těmi zemědělskými ve vnitrozemí. Pevnost, které jsme říkali sídlo, byla jen jednou z několika královských držav. Většina teď sloužila pro vojenské posádky a nejbližší vesnice byla odsud více než tři kilometry daleko.

Nikdy jsem nikam nesměla bez doprovodu. A kupovat karamelky s obřím vojákem za zády rozhodně nemělo stejné kouzlo jako vyrazit jen se Sereiou.

„Mátový čaj, prosím," řekla jsem a stiskla jí ruku. Ušklíbla se nad mým výběrem a já se rozesmála, což mě rozkašlalo tak prudce, až mi musela pomoct znovu usrknout čaje.

„Chceš, abych zůstala?" zeptala se nejistě, když mě ukládala zpátky na polštáře. „Můžu, víš."

Zavrtěla jsem hlavou a povzdechla si. Čekala mě nevyhnutelná návštěva. „Má se tu stavit Vitulus. Jdi."

„Tak ti přinesu dvojitou dávku máty," mrkla na mě. „Za tvé utrpení."

Vitulus dorazil krátce po jejím odchodu. Nesl čerstvý šálek mého speciálního čaje a pohled na toho mohutného muže s něžným perleťovým hrníčkem byl téměř komický.

Kvůli slibu, který jsem dala matce, jsem se musela pokusit ho poznat. Opravdu jsem se snažila. Ale byl to nejtrapnější rozhovor mého života.

Vitulus vypadal nervózně, že je se mnou sám, přestože seděl na dřevěné židli dost daleko od postele. Selkie nebyly

prudérní, takže nevyžadovaly garde, a já si jen v duchu povzdechla nad jeho neschopností se uvolnit.

Zkoušela jsem se ho ptát na zájmy, ale kromě tréninku žádné neměl. A já mu přece nemohla vykládat o své zakázané fascinaci sirénami. Ráda jsem četla, on nikoliv. Ráda jsem si hrála s tuleni na pláži, on ne.

Když už jsem to chtěla vzdát, promluvil velmi vážně: „Marino."

„Ano?" zeptala jsem se a snažila se vypadat zaujatě, a ne k smrti znuděně.

„Vím, že…," odkašlal si a hledal slova. „Vím, že se mnou nechcete být zasnoubená."

„Ach," vydechla jsem a pocítila úlevu i vinu zároveň. Nebylo to tajemství.

Přisunul si židli blíž k posteli, předklonil se a opřel se lokty o kolena. „Nejsme přátelé. Ale doufám, že mi dáte šanci. Myslím, že jste krásná. A laskavá. A velmi bych si přál, abychom spolu mohli být šťastní."

„Ach," zopakovala jsem a tváře mi zrudly. V břiše se mi rozhořela nepatrná jiskřička. Nebyla to vášeň. Ale něco. Myslel si, že jsem krásná. To něco znamenalo.

„To bych si přála taky," odpověděla jsem. Spíš jsem si to přála, než abych tomu věřila. Možná, pokud to potěší rodiče a celé království, pak se na nás moře usměje.

Vitulus vzal moji ruku, váhavě a jemně. Měl silné ruce. Napadlo mě, jestli bych si přála, aby mě takhle držel i jinde, až budeme spojeni. V břiše mi cuklo.

„Vím, že máte svobodného ducha," řekl. „Slibuju, že vám dám tolik svobody, kolik to jen půjde."

Ruku jsem mu prudce vytrhla. „Vy mi *dáte* svobodu?" zopakovala jsem nevěřícně. Ten vřelý pocit v jediném okamžiku zhasl. „A jak přesně mi ji chcete *dát*?"

Vitulus se zamračil, jako by nechápal, co mě rozrušilo. „Budu vaším druhem," řekl pomalu. „Král. A vy budete má královna."

„A já si budu dělat, co budu chtít," odpověděla jsem ledově. „S vaším požehnáním nebo bez něj."

„Špatně jsem se vyjádřil," zamumlal. „Tak jsem to nemyslel."

„Nejsem váš majetek," přerušila jsem ho, zlost mi bublala v krvi. „Jestli má tohle mít vůbec nějakou šanci, musíte to pochopit ze všeho nejdřív."

Vitulus si povzdechl. Vypadal unaveně. Zklamaně. „Zdržel jsem vás příliš dlouho," řekl, vstal a úplně ignoroval, co jsem právě řekla. „Budu poctěn, když si se mnou zítra na hostině zatancujete."

„Na jaké hostině?" zeptala jsem se zmateně. Netušila jsem, že se něco chystá.

„Na oslavě našeho zasnoubení," odpověděl. „Přijedou vůdci klanů. Moji rodiče…" Odmlčel se. Jeho obava zůstala nevyřčená. Nechtěl je zklamat tím, že bych snad nesouhlasila se svazkem.

Zasténala jsem a zakryla si rukama obličej. Všechno bylo špatně a já neměla nejmenší tušení, jak to napravit.

„Jste v pořádku?" zeptal se Vitulus, okamžitě přiklekl k posteli a stáhl mi ruce. „Mám zavolat léčitele?"

„Ne," zavrtěla jsem hlavou. „Jsem v pořádku. Jen jsem si právě uvědomila, že jsme oba v pasti a vy to chcete zhruba stejně tolik jako já."

Vitulus se na mě podíval způsobem, kterému jsem nerozuměla. „Věřím, že časem to oba chtít budeme," řekl. „Já už to tak cítím."

Když jsem se mu zadívala do očí, znovu jsem vnímala něco jako jiskru.

Takovou, která by možná, s trpělivostí, péčí a jemným vedením, mohla jednou vzplanout.

„Zkusím to," přikývla jsem. To bylo to jediné, co jsem mohla slíbit. Na malý, vzácný okamžik se mu v obličeji mihnul úsměv.

„I já to zkusím," řekl, políbil mi ruku a zvedl se. „Dobrou noc, Marino."

Odešel bez dalšího slova či ohlédnutí. A já jsem se najednou cítila lapená ve vlastním těle. Chtěla jsem plavat. Cítit chlad oceánu, proměnit se, ponořit se. Hrát si s proudy. Navzdory strachu z utonutí, navzdory vědomí, že mě plíce jednoho dne zradí. Moře bylo tím jediným místem, kde jsem se cítila sama sebou. Skutečně svobodná.

Ale mezi mnou a mořem bylo pět set schodů. A jen při pomyšlení na ně se mi plíce sevřely.

A tak jsem místo toho zírala z okna na měsíc a snažila se představit si vlny, zatímco mě zvuk oceánu pomalu ukolébal ke spánku.

3. KAPITOLA

Marina

Rozednělo se do chladného, jasného rána a mé plíce byly natolik v pořádku, že jsem se odvážila sejít po schodech dolů a tajně si zaplavat. Otec mi sice zakázal opouštět palác bez doprovodu, ale usoudila jsem, že je nepravděpodobné, že by sirény zaútočily za bílého dne, a moje duše už šílela touhou po moři.

Volalo mě k sobě a já přece nebyla nikým jiným než jeho poslušnou služebnicí.

Tiše jsem se oblékla, vzpomněla si, jaká mi byla minulou noc po koupání zima, a přibrala si navíc jednu tulení kůži na cestu zpět. Vyklouzla jsem z pokoje a vrazila rovnou do široké, potetované hrudi.

„Marino," řekl Vitulus, když mě chytil a postavil zpátky na nohy. „Kam máte namířeno?"

„Chtěla jsem si jít zaplavat," odvětila jsem co nejklidněji a nejpřesvědčivěji. „S dovolením."

„Váš otec vám přikázal neopouštět palác bez doprovodu," namítl Vitulus a vydal se chodbou za mnou.

Zhluboka jsem se nadechla a připomněla si svůj slib, že se budu snažit. „Mohl byste mě tedy doprovodit, kapitáne Vitule? Nebude to na dlouho."

Vitulus se na mě podíval. Nejsem žádná malá dívka, ale on mě i tak převyšoval o celou hlavu.

„Je období mořských draků."

„To skončilo před dvěma týdny, a stejně nevylézají tak časně," odporovala jsem a založila si ruce na prsou.

„Byla jste nemocná," zkusil další argument.

„A teď už je mi líp," opáčila jsem, roztáhla ruce a otočila se dokola, jako bych chtěla ukázat své zázračně uzdravené plíce. Opravdu se mi dýchalo líp, i když jsem věděla, že bych to neměla přehánět.

Vitulus sevřel rty. Zjevně nebyl přesvědčený, ale nechtěl se hádat. Byla jsem za to vděčná. Bude jednodušší mít ho ráda, pokud mě nebude neustále zkoušet ovládat.

„Dobrá," přikývl nakonec. „Ale jen na chvíli."

„Děkuju," usmála jsem se na něj ve snaze být milá.

Vitulus mi nabídl rámě. Zaváhala jsem. Došlo mi, že tohle neudělal jako kapitán královské gardy, ale jako můj snoubenec. Pokusila jsem se sebou necuknout a zavěsila se do něho. Nechala jsem se jím odvést ven z kamenné pevnosti k moři.

Několik minut jsme šli v trapném tichu. Přemýšlela jsem, jak začít rozhovor, a nakonec se rozhodla přesvědčit ho, aby se mě zastal u otce.

„Nemyslíte, že bych se měla naučit používat svou magii k sebeobraně?" zeptala jsem se, protože jsem si vzpomněla na otcovo odmítnutí.

„Není to potřeba, pokud budete opatrná," odvětil vedle mě Vitulus.

„A kdybych vás o to požádala jako o laskavost?" obrátila jsem se k němu. „Jako o dar. K zásnubám."

„Přejete si učit se boji," zopakoval Vitulus s nevyřčenými pochybnostmi, „jako dar? Ode mě?"

„Prosím," chytila jsem se jeho váhání. „Nebyl byste klidnější, kdybyste věděl, že se umím bránit?"

Vitulus zatnul čelist a prohlížel si mě. „Možná," připustil nakonec. „Pokud je to pro vás tak důležité, promluvím s vaším otcem." Záblesk naděje se ve mně sotva stihl rozhořet a hned zase pohasl. „Řekne ne," zamumlala jsem.

„To je jeho právo jako krále," odpověděl Vitulus a naznačil mi, abych pokračovala v chůzi.

Vzdychla jsem. Byla jsem tak blízko.

Když jsme dorazili na pláž, začala jsem si stahovat tulení kůži, a najednou jsem si byla až nepříjemně vědomá jeho přítomnosti.

„Nebudu se dívat," nabídl a otočil se zády. Nechala jsem kůži sklouznout na písek a vstoupila do chladné vody. Oceán mě přivítal mrazivým polibkem na stehnech a já spokojeně vydechla, když se mi nohy proměnily v ploutev a já se ponořila do hlubin.

Někdy jsem přemýšlela, jestli ještě někdo cítí volání moře tak silně jako já. Všechny selkie milovaly moře a uctívaly ho jako Velkou matku. Ale já bych přísahala, že některé noci slyším, jak ke mně promlouvá. Volá mě, žádá, abych přišla a nechala se unést jeho objetím.

„Můžete se otočit!" zakřičela jsem na Vitula přes burácení vln. Obrátil se zpátky, a zatímco mě sledoval z dálky, jeho tváře získaly nachový tón. Moře chraň, máme se zasnoubit. Jestli z pouhého pohledu na má ňadra zrudl, co s ním provede celé moje tělo? Ponořila jsem se zpátky pod hladinu a nechala své starosti unášet proudem. Když jsem se znovu vynořila, zakřičela jsem: „Nechcete si také zaplavat?"

Vitulus zčervenal ještě víc a já se v duchu poplácala po zádech za to, že se mi povedlo tohohle věčně vážného kapitána vyvést z míry.

„Bylo by rozumnější, kdybych zůstal na stráži tady," zavolal na mě.

Pokrčila jsem rameny a znovu se ponořila, až jsem dosáhla mořského dna, kde se kolem mě vlnil chaluhový porost a voda byla temná a klidná. Na kamenech poblíž se už slunili první tuleni a radostně štěkali, když jsem plavala jejich směrem.

„Marino!" zakřičel Vitulus a vykročil blíž k vodě. „To stačí!"

„Jsem v pohodě!" zavolala jsem na něj a zamířila ke skalám. Opravdu mi nic nebylo. Plíce se zdály být přinejmenším *snesitelné* a tenhle úsek bych zvládla i ve spánku. Nabádala jsem proudy kolem sebe, aby mě nesly rychleji, zatímco jsem plavala vstříc tuleňům.

Z břehu se ozvaly tlumené nadávky a pak žbluňknutí vody. Vitulus se vydal za mnou. Zajímalo mě, nakolik ještě zvládnu nalomit jeho ledový výraz. Vytáhla jsem se na skálu mezi tuleně.

„Dobré ráno," pozdravila jsem a pohladila nejbližšího z nich po hladkém těle. Odpověděl štěkotem, jako by mě vítal. Přemýšlela jsem, jestli tuleni považují za zvláštní, nebo rovnou barbarské, že nosíme jejich kůže. Byli to posvátní tvorové a jejich kůže se získávala jen po přirozené smrti. Zbytek těl sloužil jako potrava, izolační materiál, a pokud už kůže nebyla použitelná, byla těla pohřbena a požehnána. Tulení kůže se pečlivě čistily, ošetřovaly olejem a dědily z generace na generaci, aby se zamezilo zbytečnému opotřebení.

Tuleň však zjevně na tak morbidní myšlenky nepomýšlel. Štěkal radostně dál.

„Marino," zavrčel Vitulus, jakmile se vynořil na hladině. „Moře chraň," zaskučel a otočil se zády. Moje prsa byla vystavená v plné kráse na odiv a já se spokojeně ušklíbla nad svým malým vítězstvím. Z nedostatku fyzické aktivity jsem

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Balada moře a oblohy**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.